

Dr. Finichiu Líviu (1942–2014)

Látjátok feleim, egyszerre meghalt és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt. Ismertük őt. Okuljatok mindannyian e példán. Ilyen az ember. Egyedüli példány.

A költő kiragadott sorai ezek, annak a szomorú hangulatnak a kifejezésére, amely dr. Finichiu Líviu emlékének az idézésekor eltölti az embert. Fájdalmas és kényszerű kötelesség múlt időben beszélni róla, még keservesebb tudni, hogy már csak az emlékezetünkben él...

A műegyetemi kollégák, munkatársak, tanítványok nevében megrendülten búcsúzom most Tamástól. A halál döbbenete megszokhatatlan. Eleven fájdalomra pedig különösen az növeli, ha éppen mellőlünk, közülünk távozik el valaki ilyen váratlanul. Nem ment Ő el, csak bevonult az emlékek birodalmába...

Már sohasem lesz ugyanúgy, mint ahogy vele volt, de tegyük hozzá ezekhez a mondatokhoz:

Aki szerette az embereket, akiből vétetett, annak volt miért élnie.

Aki szerette családját, és akit szeretett a családja, annak volt miért élnie.

Aki szerette a munkát, és ebben örömet lelte, annak volt miért élnie.

Az első és utolsó munkahelye volt a Műegyetem Autós Tanszéke, ami a mai generációnak szinte ismeretlen. Tamás kollégánkat és mondhatom, barátunkat jellemezte a megbízhatóság, a precizitás, a humorérzék, szókimondásával igazi egyénisége volt a tanszék kollektívájának, családjának szeretete példamutató volt számunkra. Munkaterülete a mérnökképzés, műszaki fejlesztés, műszaki szakértés, tudományos kutatás volt, nyugdíjba vonulása után a tanszékünkön folyó felnőttképzést szervezte lelkesen és hibátlanul.

Amikor a hallgatók értékelték, minden szempont szerint maximális pontszámot kapott.

Ilyen volt Tamás, címzetes egyetemi tanára a Temesvári Egyetemnek!

Néhány évesen, azóta már felnőtt lányom mindig szívesen jött kisemberként a tanszéki kirándulásokra, mert ott volt Tamás, a „huncut bácsi”, aki mindig megnevetette, együttlétünket emlékeztetessé tette.

Az interneten barangolva rátaláltam arra is, hogy a Székely Mikó Kollégium 1960-ban végzett diákjai is őszinte részvétüket fejezik ki a gyászoló családnak volt osztálytársuk, FINICHIU LÍVIU (Tamás) elhunytja miatt. Kegyelettel gondolunk rá. Emléke legyen áldott, pihenése csendes.

Kedves Tamás,

dékánunk, korábbi tanszékvezetőnk, a kollégák nevében mélyen megrendülve búcsúzom Tőled, tudva azt, hogy Tamást már

Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.

Hol volt, hol nem volt a világon – egyszer

A kollektíva nevében búcsúzott:

MELEGH GÁBOR